

DIÁK ÉLET

Kiadja az ötödik osztály.
Szerkesztik: Sik Stefánia és Palásti Gabriella.

Iskola

— falevél —

Egyforma padok, iskolapadok.
Egyforma ruhák, s én is csak vagyok.
Mint a többi lány, a többi huszonhat
Ők is csak, mint én: néha tanulnak.

Sokszor nem tudnak,
Fiukkal futnak,
Latinon rosszak,
Új cipőt kapnak,

Vagy egy zsurra mennek.
És, ha jól felelnek,
Büszkén néznek körül:
Édesanyám örül.

Egyforma padok, iskolapadok.
Kék, bekötött könyvek, telefirkált lapok.
Dolgozat lesz. Félek! Jaj, még puskám sincsen..
De mégis, iskolám, áldjon meg az Isten!

2

A Diák Élet második számú
rejtvénye

Ára: 20 fillér

Szent István Társulat

Könyvkereskedése

M

inden igényt kielégítő,
dúsan felszerelt rak-
tárt tart valamennyi
iskolaszerből; tan-
könyvek, tanszerek, füzetek, rajz-
eszközök állandóan kaphatók!

Nagy választékkal szolgál ifjúsági íra-
tokból, képes- és mesekönyvekből.

Imakönyvek és hitbuzgalmi művek.
— Tudományos és szépirodalmi köny-
vek. — Kegyszerek, töltőtollak, tér-
képek. — Hitel Otthon.

TELEFON:

11-79.

Pécs, Széchenyi-tér 17. szám

A mi példaképünk

Írta:
Herczeg Lujza
V. o. t.

Sokszor hallottuk már e szót: példakép, eszménykép. Szükséges, hogy ismerjük e szó mélyebb jelentését. Eszménykép lehet olyan követésre méltó egyéniség, akinek az élete, példája buzdít bennünket és arra sarkal, hogy nagy célunk érdekében mindent megtegyünk.

A mi kedves védőszentünkben, Szt. Erzsébetben, mindenki megtalálhatja azt a vonást, ami korának és lelkületének megfelel. „A női szív összes bájaival és vonzalmaival s a középkor mély kereszténységének szigorával, változatos fiatal élet varázssával, s az égbe emelkedő erény érettségével lép elénk.“ (Prohászka: Elmélekdedek.)

Mi tette a kis magyar királyleányt világszerte ismert és tisztelt szentté? Mindenkit féltő szeretettel körülvevő és együttérző aranyos jó szíve. Sok felnőttnek szerébe sem jutottak volna a nyomorgók, míg a csöpp Erzsébet minden nap a várkapunál osztogatta kis fehér cipóit, arca örömtől sugárzott, szíve újjongott a boldogságtól, hogy segíthet valakin. Mikor pedig a kis királyleányt elvitték Wartburgba, érezte a szegény magyar nemzet, hogy sokat veszített, megfosztották hőfőhérlélekű angyaljától.

De Erzsébet az idegenben is magyar maradt. Állandóan szívében viselte elhagyott hazája sorsát. Imáival ostromolta az eget a magyarság vétkeiért. Milyen boldog és békés lenne a világ, ha ma sokan lennének ilyen áldozatos lelkű Szt. Erzsébetek!

A Gondviselés Erzsébet számára a szenvedés tövises útját jelölte ki. Ez a sok fájdalom nemesítette és tette érzékennyé lelkét. Mint négy éves kis gyermek vált el a szülői háztól, az idegenben gyűlölködés, irigység vette körül, de lelke mégis érintetlen maradt. Lajos halálával a fiatal özvegyet kiűzték a fejedelmi várból. Erzsébet ekkor Te Deumot zengett. Megértette az Istenért való szenvedés fönségét.

A visszalévő pár évét teljesen Istennek szentelte. A hagyomány szerint utolsó perceiben egy kis madárka szállott a szobába, és hála éneket zengett. Ez jelképe volt drága Erzsébetünk elköltözni készülő lelkének, amely dieshimnusz énekelve liliummal és töviskoszorúval sietett a menyország felé. Ott e sok megpróbáltatás jutalmául örök boldogság és mennyei rózsakoszorú várt rá.

Kedves Lányok! Jó védőszentünk példája buzdítson bennünket és legyünk e kor szellemének és lelkületének átalakítói! „Báresak kivirágoznék a 700 éves emlékek száraz fája Szt. Erzsébet erényeinek követésében; bár föléledne közöttünk szelleme, a gyakorlati hit, mely az égbe néz, midőn a földön jár, mely nemesak lát, de tesz is!“

Halottak napja

— a — l —

Esteledett. A közelgő éjszaka lassan rátelepszik a temetőre. Befeketli a levegőt, ijeszítő óriásokká növeszti a fák árnyékait. A sírkeresztek, mint Isten intő újjai merednek az ég felé. A sírok közt égő gyertyák apró mécsvilága pislog. Halványan megvilágítja a sírokra helyezett koszorúkat.

A temető kihalt. Csak a fák susognak. De nini! Ott mintha mozogna valami. Mellette apró gyertyalángocskák villognak. Ahogy nagyot lobban az egyik, fénye rávetődik egy ráncos, sápadt arcra. Öreg anyóka térdel ott. Fázósan kuporog össze, keze rózsafüzért perget. Imádkozik. Előtte egy sír: egy hős sírja. A fiáé. A fiáé, aki az édesanyjáért halt meg. Egyetlen gyermekéé, akit a trianoni határ elvágott az anyjától. És egyszer átszökött a fia hozzá. Atjött, de visszamenni már nem tudott. Lelőtték a határon. Azután eltemették ott túl, túl a határon, távol az anyjától. Húsz éven keresztül csak gondolatban térdelt a fia sírja előtt. Az oda szánt gyertyát és sok-sok virágot a Szűzanya szobra elé tette minden halottak napján. Kérte, könnyögött hozzá, hogy egyszer, csak egyetlen egyszer csókolhassa meg azt a keresztet, csak egyszer símogathassa meg azt a földet, amely a fia testét takarja.

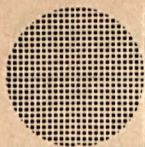
És... elkövetkezett az az idő, mikor lerombolták a trianoni határt, s újra szabad volt az út a szomszéd faluba. Magyar bakák léptei alatt rengett, magyar huszárlovak vágójától dübörgött a föld, a drága erdélyi föld.

Beteljesedett forrón óhajtott vágya is. Halottak napján mehetett a fiához. Olyan örömmel készülődött erre a nagy útra, mintha csak a fia esküvőjére menne.

Most itt van. Reszkető ráncos kezei között szaporán peregenek a rózsafüzér szemei. Közben meg-megáll, fekete kendős fejével bólongat, ajkai mosolyra nyílnak. Fiával beszél. „Itt vagyok, édes fiam! Milyen régóta várom már ezt a percet, hogy hozzád jöhessenek. Szeretnék már újra látni. Talán lesz olyan kegyes a jó Szűz, hogy elvisz engem hozzád.“

Szegény, szegény öreg anyóka. Nem érzi a csontfagyasztó hideget, nem hallja a szél zúgását, ő most a fiával beszélget. Ugy örül most, hogy soha, sohasem akarna innen elmenni. Jó itt neki. Mintha a fia karja fogná át melegen a vállát, mintha az a szelíd, gyengéd kéz símogatná a vállát. Boldog elmerültségben térdel ott. Nem veszi észre, hogy a szállodagőz hópelyhek lassan, lassan betakarják. Nem látja már ezt a földi világot. Lelke az égi aranylépcsőn jár. Megy, megy fölfelé. Ott fent kitárt karokkal ragyogó ruhában várja a fia...

A gyertyák utolsó lobbanak. Nincs szükség már pislákoló fényükre. Odafent mennyei fényesség fogja megvilágítani az anya és a fiú boldog találkozását.

Némi történelem

Irta: VESSELY MÁRTA, VIII. o. t.

Hát kérem, ez az óra nálunk roppant érdekes. Kezdődik nyolckor, tízkor, vagy ahogy akarod, hisz állandó az óracsere. Azt talán mondanom sem kell, hogy milyen kellemetlen az, amikor az ember arra számít, hogyha nincs meg a franciája, no majd történelmen megírom, mire első óra lesz francia és utolsó a történelem. Maga az óra is igen érdekes.

Húsz percig mi dörgünk különböző eszméket a világba. Pl. egészen meglepő és különböző egyéni értelmezéseket a felvilágosodásról, jobbgát kérdéstről stb. Azután szeretve tisztelt tanárnőnk „világosít fel“ guberniumról, nemzetiségi kérdésekről, gazdaságpolitikáról és más hasonló üdítő dologról. Mindez igen szép, de ird és mondd: minden szót jegyezni kell. Pennánk nem tudja eléggé gyorsan követni kedves tanárnőnk röpke gondolatait. Így mindenki azt írja, amit megjegyzett. Ilyen mondatok alakulnak ki: Az erdélyi gubernium élén eleinte magyar főúr állt, később az elnöki széket áttették a császári generálisra. Hadik, mint ilyen, étekfogás volt Mária Teréziánál. A mágnás nem inkább méltóság, mint inkább vagyon volt a sorban. A hadiadó tárgya az erdélyi országgyűlés volt.

A felelés előtt, amikor a szemek utolsó pillantásra révedznek e gyatra, kusza jegyzetbe, kincset ér(ne!) ha el lehetne olvasni. Így aztán kölcsönösen leégünk. A felelő is, a sűgő is. Miután az előbbi elzengi ékes gondolatait, gyengéden meglegyinti az előtte, mögötte és mellette ülőket: Mi jön most!?!? Azok pedig elterülnek a padon, hogy így szinte meglapulva elenyésszenek a térben Az igyekezet nagy, az eredmény pedig: Várj míg elolvasom... Nem tudom kibetűzni... Azután jönnek az első hangok: Miklós vajda Bécsbe ment... A felelő lassan, szóttagolva mondja, hogy az utána következő szokat is fel-foghassa: Miklós (szünet) vajda (szünet) Bécsbe (csend) ment... Jaj, nem jó, ne mond! — sóhajtja a sűgő. Nem Miklós, hanem Miku, nem vajda, hanem püspök, nem ment Bécsbe, hanem csak írt II. Józsefnek...

Minden hiába. Tanárnőnk már mondja: Elégséges! Ez annyit jelent, hogy le lehet ülni, és egyben „elégséges.“ is. — Hasonló jókat nektek nem kívánok!

K é k b a r l a n g

S. H. VI. o. t.

Nápolytól huszonnyolc kilométerre fekszik a Földközi tengerben Capri szigete, a világhírű kék barlanggal. Már a rómaiak is ismerték a kis kikötőt, amely fölé magasan boltozódik a sziklatető. A barlang bejárata kb. tizenöt méter magas volt a víz színe felett. Ekkor azonban még semmi érdekessége sem volt a barlangnak.

A Vezuv kitörésekor a láva az egész szigetet elborította; 500 körül pedig az óriási földrengés következtében Capri szigete csaknem tizenöt méterrel mélyebbre süllyedt a tengerbe. Ekkor a barlang bejáratából csak egy méternyi nyílás maradt a tenger színe felett. Természetesen a barlang ekkor feledésbe merült.

1815-ben egy öreg halász hajózott el a nyílás előtt. A vízben nagy csapat halat pillantott meg. Mikor azonban az egyiket szigonyával megfogta, a hal vére vörösre festette a tengert, egy félig emberformájú szörnyeteg emelkedett ki a vízből, és öklét rázva fenyegette a halászt. Ezután a sziklabarlangról legendák terjedtek el.

Először két pap merészkedett a barlang belsejébe, de sietve tértek vissza. 1826-ban két osztrák művész vállalkozott az elvarázsolt barlang felkutatására. A veszélyesnek hitt vállalkozás megérte a fáradságot. Valóságos csoda tárult a két kalandvágó kutató szeme elé. Felettük azurkék tündérország, a sziklafalak ezüstpikkelyes zafír függönyként ragyogtak, alattuk a mély, kék víz. Az apró hullámok mint megannyi ragyogó gyémánt, nyomukban tüzes sugarak áradnak szét.

De vajjon hogyan keletkezett ez a csodavilág? A magyarázat egyszerű. A nap sugarai a tiszta tengervízen átragyognak. A vízalatti nyíláson át jutnak be a barlangba és itt mindent megfestenek a Földközi tenger szikrázó azurkékjével.

Felhők

*Nagy, hatalmas szürke felhők
Borítják a kék eget.
Bizonytalan, fájó érzés
Fekszi meg a szívemet.
Fürge, pajkos, friss szelecske
Kopogtatja ablakom.
Sajogva fáj a szívem,
S egy hang kiált: akarom.*

*Hogy erős legyek!
Vésszel, viharral szemben állva
Makulátlan maradjon lelkem!
S két karom kitérve
Fogadjam a legnagyobb Jót...
Megőrizvén fehér liliomom
Dicsérijem a Mindenhatót!*

P. M. V. o. t.

Gregorian

Irtá: Czéh Margit, VII. o. t.

Kivilágított székesegyház: ez a legszebb bevezetés ahhoz a nagy élményhez, amit vártam.

Tovább megyek. A hangverseny már megkezdődött. Halk hangfoszlányok szűrődnek ki. Végre benn vagyok. Nappali fényárban úszik az egész hajó. Üvegtiszta csilingelő hangok harmóniája. Öntudatlan gyermeki művészet, melybe néha belevegyül az orgona egy-egy fenséges akkordja. A közönség szinte mereven ül helyén. Feszült figyelem és áhítat tükröződik az arcokon. Egy-egy szám után még néhány másodperc, míg magukhoz térnek, és csak azután mernek megmozdulni, mintha mindenki egy tündérmesében élne és attól félne, hogy ha megmozdul — elszáll az álom.

Újabb szám. Pianótól fortéig harsog az ének. Unisonóból nyolc szólam fejlődik. Most szinte az égig harsog a magas „h”. A lelkek felújjongva kísérik égi útján a hangot, és valaki öntudatlanul súgja maga elé: g r e g o r i a n.

Őrségváltás

Irtá: Pusztay Melánia, V. o. t.

Az országút porából két katona alakja bontakozik ki. Az öregebbik katona batyuját cipelte a vállán. Látszik leszerelt. A fiatalabb, arcán büszke, öntudatos mosollyal, vadonatúj katonaruhában állt. — Csendesen beszélgettek.

Két nemzedék találkozott. A reményteljes, büszke, erőből duzzadó ifjú és az élete lejtőjén az alkonyat felé haladó öreg. A jelen és a mult öltött itt testet.

Kezefogtak. A fiatal gyengéden rázta az idősebb kezét. Egymás szemébe tekintettek hosszan, melegen...

Őrségváltás! — gondoltam. A kifáradt öreg átadja helyét az ifjúságnak. A nap aranysugara körülvette a két mozdulatlan alakot. Még egy utolsó tekintet, a két kéz elvált. Az öreg fáradt léptekkel ment a csendes mult felé. A fiatal ruganyos léptei alatt tompán zengett a föld. Ellenkező úton haladt mind-egyik, míg el nem nyelte őket a horizont kékje.

Nyári kerekezés a szép Dunántulon

Irta: DOMBAY MARGIT, III. o. t.

Gyönyörű tiszta kék volt az ég. Itt-ott megcsillantak még a tegnapi eső nyomai, és széles csíkokban terpeszkedett a sár az út szélén. Mintha a felkelő napot köszöntenék, vonultak keletre tompa morgással légi haderőink bombavető rajai. Megszoktam már a mótorkok tompa dübörgését. Nap-nap után gyakorlatoznak a környező falvak felett a szombathelyi repülők. Most azonban jobban ügyelünk arra, hogy kerékpárjainkkal kikerüljük a napfényben csillogó tócsákat.

— Óh, bárcsak a műúton lennénk már! — sóhajtok fel türelmetlenül. Bátyám azonban szereti a változatos útvonalat, és nagy lendülettel fut át a kikerülhetetlen tócsákon.

Már több napja készültünk erre az útra. Úgy határoztunk, hogy kerékpárral jövünk haza Vasszilvágyról, ahol a nyarat töltöttük. Előzőleg édesapám beszerzett egy pontos autótérképet, amelyen kiszámítottuk, hogy közel 300 km-t kell hazáig megtennünk. Reménykedve indultunk nagy utunkra augusztus 21-én napkeltekor.

Dél előtt körülbelül fél tízkor hajtottunk be Sárvárra. Már ismerjük ezt a várost. Itt folyik Kisalföldünk szeszélyes folyója a Rába, amelyben többször hűtöttük magunkat, ha megjött egy-egy forró nap a már-már feledésbe menő nyárból. Majd fölkapaszkodtunk a Kemenes tetejére, és megegyeszer visszapillantottunk búcsúzóul a Kemenes-alja hosszan elnyúló lapályára, mint Berzsenyi „Búcsú a Kemenes-aljától“ című költeményében.

A Dunántúlon voltunk. Dimbes-dombos, ide-oda kanyargó úton haladtunk déli pihenőhelyünk Jánosháza felé, ahol egy órát szántunk a pihenésre.

Jánosházán rátértünk a Grác-Budapesti műútra. Édesapám sokat beszélt nekem erről az útról. Bátyám állította össze az útvonalat, és mindinkább arra törekedett, hogy minél több kilométert tegyünk meg ezen a páratlan műúton. Mihelyt a síma betonkockákra értünk, azonnal kőkeményre fújtattuk a gumikat, hogy minél kisebb legyen a surlódás.

Méhzümmögéshez hasonló zengéssel gurultak a kerekek. Úgy éreztem, mintha az űrben lebegnék súlytalanul... Mintha repülnék. Nem éreztem a pedálok hajtásától fáradságot a lábamban, és élveztem, amint az enyhe szél kellemesen csapódott arcomba.

A síma betonkockák nagy gyorsasággal maradtak mögöttünk. Gyönyörű vidékeken haladtunk keresztül, és megcsodáltam ezeket a nekem még ismeretlen tájakat. Most láttam csak, hogy a természetben minden másképpen mutatkozik, mint ahogy azt a földrajzkönyv fényképei nyomán elképzeltem. Alig ismertem a Somlyó különös alakú hegyére, amint elhaladtunk alatta, Messziről mint egy hatalmas körbástyával körülvett régi vár. Oldalán azonban gyönyörűen megmun-

kált szőlők párhuzamos sorai, a lábánál pedig korszerű villák láthatók. Lassan ezt is elhagyjuk, de többször visszanezünk még rá, amint felkapaszkodunk egy-egy magasabb gerincre.

Bakonygyepesnél beléptünk a Bakony vadregényes dombjai közé. Néhol hosszan elkísérnek a százados tölgyfák erdei. Igaz, hogy most már nem olyan vadregényes a bakonyi táj, mint lehetett a múlt században, mégis meghat a betyár-romantika világa. Minden emberben bakonyi betyárt látok, és hallani vélem az erdő mélyén felhördülő vadállatok tompa mormogását.

Zengtek-bongtak, szinte énekeltek a kerekek, amint a gumik apró rovátkái beleütődtek az acélkemény betonba. Falvak, városok, gyárak rohantak el mellettünk, míg végre megláttuk a távolban az-napi célunkat Veszprém városát. Otthon éreztük magunkat ebben a kedves kis városban, mert fekvésre nézve hasonlatos Pécshez. A meglehetősen magasfekvésű belvárosban egy gyönyörű völgyhídon hajtottunk be, amelyet már régen szerettem volna látni.

Másnap komor idő volt. Csúnya ólomszínű felhők kergetőztek az égen. Inkább őszi, mint nyári nap volt. Éles nyugati szél csapott az arcunkba amikor elindultunk. Dimbes-dombos fásztító út után végre megláttuk a Balaton lomha, szürke vizét. A part néptelen volt. Mi is szívesebben néztük mint fürödtünk volna benne. A Balaton mellett szintén műúton haladtunk egészen a tihanyi révig.

Mennyivel más volt az út Kaposvár felé! Itt látszottak még a pár napos eső nyomai. A somogyi homokbuckák között vezetett utunk. Két oldalt megmunkált szőlők ingatták felénk éretlen fürtjeiket. Nem egyszer édes kis özikék és fürgé nyulacskák futottak át előttünk az úton, okos szemükkel csodálkozva néztek ránk.

Végre a harmadik nap délután megpillantottuk a Mecsek hegységét. Még egy utolsó kapaszkodó után leereszkedtünk Pécsre a szerpentinén. Fáradt voltam. Egyre fülembé zengett a gumik kellemes bűgása, a Bakony rejtelmes susogása. Hallottam a madarak énekét, és egyre előttem örvénylett a Rába sárga vize. Hamar elaludtam. Álomban fülembé csilingeltek a virágok apró helyhei, amelyeket pihenéskor szedtem az útszéli réteken.

K r ó n i k a

Szept. 25-én tanáraink vezetésével félnapos iskolai kiránduláson vettünk részt. Utunk célja a kantavári forrás volt. A MŰFÉK tagjai egésznapos séta keretében tartották meg szokásos őszi fényképező körútjukat.

Okt. 4-én Megyéspüspök urunk, Virág Ferenc névünnepén a tanítás szünetelt.

Okt. 28-án a világhírű regensburgi dómkórus értékes és gyönyörködtető hangversenyt adott a Székesegyházban.

Nov. 5-én Főnöknő Anyánkat, M. Emerikát névnapja alkalmából az intézet összes növendéke felköszöntötte.

Hangulatkép a VI.-ból

— *krónikás*

Tulajdonképpen már latin órán kezdődött... Tuncsit, aki az osztálykapitányság magas tisztségét viseli, a kegyetlen sors az utolsó padból az elsőbe sodorta. Szegény azóta szomorúan vallja, hogy így lesznek az utolsókból elsők.

Szóval a szóban forgó Tuncsi osztályunk egyik igen élénk tagja. Természeténél fogva nem igen tud nyugodtan ülni. A baj azonban ott kezdődött, hogy a keresztben mögötte ülő Dorottya, hosszú lábaival rugdálta Tuncsit. Tuncsi nem maradt adós. A rugdalózásnak egy elszánt mozdulattal vetett véget: Dorottya lábáról lehúzta a cipőt. Szerencsére Dorottyát nem hívták ki felelni.

Hanem azután tízpercen... Szegény Dorottya először sikoltozva, könyörögve ugrált a rohanó Tuncsi után. Ő kárörvendő vigyorgással tartotta kezében a cipőt. Dorottya csupán az udvarban kapta vissza lábbelijét, miután féllábon körülugrálta az udvart. De amikor a cipőt ismét a lábán érezte!...

A hahotázó osztálytársaktól körülzárt téren megkezdődött a viadal Tuncsi és Dorottya között. Vadul, némán vetették egymásra magukat. A heves birkózásban Tuncsi bizonyult erősebbnek. A küzdelemben a kézelők százfelé hullottak, és a két ellenfél igen kivetkőzött normális mivoltából.

A mérkőzésnek azonban nemcsak mi voltunk szemtanúi, hanem — oh, borzalom, — a „tanári“ ablakból letekintő két tanárúrnő is. A csengő szavára végeszakadt a viadalnak. A két lovagias ellenfél kézszorítással hagyták el a porondot.

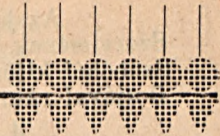
Éden Drogéria

optika, fotó szaküzlet.
Piperecikkek nagy vá-
lasztékban. Pécs, Ki-
rály-u. Színház mellett.

Köves Gusztáv

PÉCS, Széchenyi-tér. — Fűszer- és csemege-
árak, különlegességek.

Napsugaras oldal.

Petőfi: **Megy a juhász számaron.**

Megy a juhász számaron,
Földig ér a lába;
Nagy a legény, de nagyobb
Boldogtalansága.

Gyepes hanton furulyált,
Legelészett nyája.
Egyszer csak azt hallja, hogy
Haldoklik babája.

Fölpattan a számarra,
Haza felé vágtat,
De már későn érkezett,
Csak holttestet láthat.

Elkeseredésében
Mi telhetett tőle?
Nagyot ütött botjával
A számar fejére.

Az a kérdés, hogy különböző költők hogyan írták volna meg ezt a költeményt? Megoldása a következő:

1. Ilosvai Selymes Péter: **Az szegény juhász históriája.**

Az juhász számarra felült vala,
Lába sziki földet ére vala,
Amikor juhász haza ére vala,
Az babája elköltöze vala,
Szamárt fejbe kólintva vala.

2. Báró Balassa Bálint: **Bubánatban vagyok.**

Boldogtalan vagyok,
Mert kinjaim nagyok,
Gyülik rajtam már a vész,
Földig ér már a lábom.
Már holtan találok,
Én szemeim akit néz.
Szamaramnak fejét,
Üstökös tetejét,
Bottal veri be a kéz,
Bottal veri be a kéz.

3. Gróf Zrínyi Miklós: **Hortobágyi tenger szirénája.**

Juhászt s bojtárt énekek puszták hatalmát.
Ki meg merte várni a halál haragját,
Ki számaron ülve elhagyta a nyáját,
Az kinek sárga föld horzsolta a lábát.

Az juhász ment haza nagy veszedelmére:
Szerelmének lelke felmene a mennybe.
Szobából kijöven pitvar elé ére
Botjával ráütve az szamár fejére.

4. Berzsenyi Dániel: **A juhászhoz.**

Romlásnak indult hajdan erős juhász,
Nem látod azt, hogy a lábad a földig ér?
Nem látod a vészes időknak,
Ostorait szomorú lelkedben?
Egy gyenge széltől földre teremtetett,
A szép nemes hölgy, élted imádata.
Csak egy dolog lehet tanácsom'
Üsd a fejét szamaradnak — bojtár!

5. Kisfaludy Károly: **Juhász.**

Bús vértől feketült bojtár sóhajtvá köszöntlek,
Tarka mezők szamarán lábad a földig elér.
Holló szárnyaival lebeg otthon a zordon enyészet,
Üssed a bús szamarat, bottal néma fejét!...

6. Kisfaludy Sándor: **Kesergő juhász.**

A nyájaknak őrzője haza felé sietve,
Haldoklik a szeretője, akit szívből szerette,
Ugy sietve, — mind hiába, — meghalt amíg oda ért,
Amikor meg észre tére,
A szamárnak a fejére
Nagyot ütött botjával.
Igy bánt a szamarával.

7. Pósa Lajos: **A csacsi halála.**

Kis fiúknak, kis lányoknak
Mit mesélek én nekik?
Juhász bácsi csacsiháton
Délibábos Hortobágyon
Csacsi csacsi csacsikának,
Csacsi csacsi csacsikának
Csacsikának ej ha!

Hát egyszer csak ugyan mit hall,
Meghalt a rózsája,
Tisza, Duna, Dráva, Száva,
Földig ér a lábaszára.
Dühös lesz a juhász bácsi
S csicsi csacsi csacsikának
Csicsi csacsi csacsikának
Fejét csucsikálja.

8. Kosztolányi Dezső: **A szegény kis juhász panaszi.**

A kis juhászt a bánat eljegyezte,
Szamáron ül s a lelke hófehér
S két hosszú lába míg a földig ér,
Babája lelke felszállott a mennybe.
Mi sem mutatja jobban bánatát
Bevágja ő szamara homlokát,
S a bús szamár csak áll fülét hegyezve,
Mert hát szegényt a bánat eljegyezte.

9. Babits Mihály: **Bús bojtár bánata.**

Nagy Hortobágnak hófehér hodáján,
Hol bámész barmok bamba borja bög.
Juhász, ki eddig szunnyadott subáján.

Szamárra kap és antikul hörög,
Hunyását hallá hervadt hitvesének,
Miközben lábát súrolja a rög.

Fekete gyászházból szívárogo az ének
S míg fehér szüzek szende szava száll,
Indítja botját bús barna fejének.

10. Szép Ernő: **Én még ilyet sohsem írtam.**

Megy a juhász a számaron
Hegyen-völgyön hét határon,
Haldoklik az ő babája,
Ő babája,
Ő babája
Földig ér a juhász lába.

Észre vette haza térve,
Nem várta meg a lány élve,
Nem volt élte, csak a holta,
Csak a holta,
Csak a holta,
Csacsi fejét megpaskolta.

11. Farkas Imre: **Balogh Esvány szamara.**

Balogh Esvány szamar hátát
Tenger könnyel sirta tele,
Földig ér a juhász lába,
Ugy vágatnak haza fele.
Mehalt a lány, — szól az ének —
Hozzák már a sötét kocsit,
Ezalatt a kősúly partján
Meglleltek egy döglött csacsit.

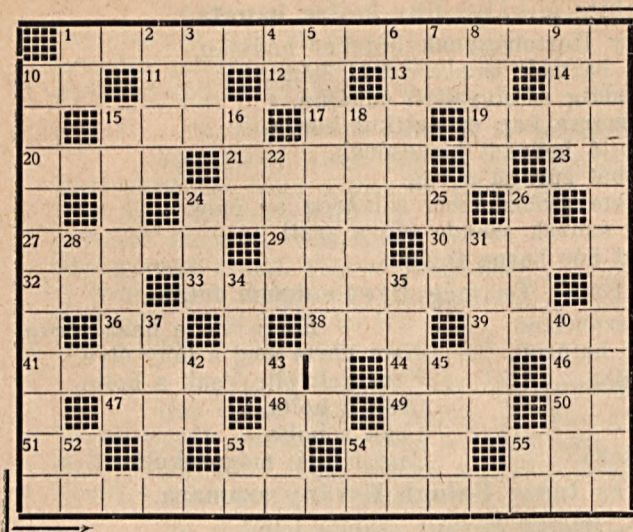
12. Ady Endre: **A juhász rokona.**

Én a juhász rokona vagyok,
Szeretem a hazamenőket,
A haldokló, a bánatos
Erkezőket.
Szeretem azt, aki vágat,
Akinek földig ér a lába,
Aki a földön itt marad
Egymagába.
Szeretem a fáradt lemondást,
Akinek haragos a vére,
Ki a számarának nagyot üt
A fejére.

13. Kassák Lajos: **Juhász mértani haladvány. (Futurista.)**

Fehér Folt. Büz. Hortobágy a négyzetten.
Négy egész öt tized számár, i minusz á ? i minusz á!
I plusz á-szor i minusz á gyenlő i négyzet minusz á négyzet!
Gyi te, gyi te iá! Kampec!
Jaj van, baj van.
Baj van, jaj van.
Négyzetgyök halál egyenlő elkeseredés.
Iá, puff, egyenlő daganat:
Pfu! költő, hord el magadat!

Beküldte: KÁRPÁTHY ZSUZSA, VI. o. t.

Fejtörő.

Beküldendő :

Vízszintes : 1, 33, 41.

Függőleges : 5, 6, 10, 31.

Pontérték 10.

Megfejtési határidő :

december 5.

Beküldte :

Vényi Edit, V. o. t.

Vízszintes :

1. Egy híres Petőfi kezdősora. (A nyíl irányában.)
10. Időhatározószó.
11. B. I.
12. Német személyesnévmás.
13. Y. S. E.
14. Pár évvel ezelőtt divatos játék fele.
15. Afrikai népfaj.
17. A. B. I.
19. Francia város.
20. Férfi keresztnév.
21. A monda szerint tőle származtak a hunok.
23. Kétjegyű mássalhangzó.
24. Bizonyoságról.
27. Egy híres magyar zeneszerző vezetékneve.
29. U. J. C.
30. Tál, tál, tál, tál, tál.
32. Kis ház.
33. Egy erdélyi írónak a neve.
36. Vissza : én- olaszul.
38. Vissza ; -ben párja.
39. Jelen, jövő.
41. Egy híres magyar költő vezetékneve.
44. D. Z. P.
46. A teljes abc eleje.
47. Ra, -re — németül.
48. Vissza : fontos fűszer.
49. Női név.
50. Jenő — mássalhangzói.
51. Kicsinyítőképző.
53. Kettős mássalhangzó.

54. Erős hőemelkedés.
56. Női név. (Ék. hib.)

Függőleges :

1. Indulatszócška.
2. Kép. (Pl. mértani.)
3. Idegen női név.
4. Tiltószócška.
5. Híres magyar költő neve.
6. Erdélyi író vezetékneve.
7. Régi római pénz.
8. Muszáj, szükséges.
9. U. a. mint vissz. 19.
10. A visz. 1. folytatása.
15. Névelővel : itt tanulunk.
16. B. H. E.
18. Borbála falusiasan.
22. Egy — latin szemlegesben.
24. Azonos betűk.
25. Fordítva , ról párja.
26. Vissza : elege elege volt belőle.
28. Állathang.
31. Magyar költő vezetékneve.
34. . . . Maria, gratia plena.
35. Őszövetségi próféta.
37. Ilona beceneve.
40. Folyó és hegység neve. (Ék. hib.)
42. S. F.
43. Nagyon elterjedt játék volt.
45. Azonos betűk.
52. -on, -en, -ön németül.
53. Azonos betűk.
54. Fordítva : olasz névelő.
55. Magánhangzó kiejtve.

Szerkesztői üzenetek

Az első szám rejtvényeit sokan megfejtették. A pontverseny állása a következő:

29. pont: Padányi E. VI. o., Bertók C., Törő A., Henézi O., Edenhoffer A. V. o., Lija E. IV. o., Mauthner K., Németh M., Siklósi M. III. o., Meszlényi L. I. o.,

28. pont: Nagy M. és Petracsek H. V. o.

19. pont: Hartay J. és Ilia C. III. o.

18. pont: Angyal J. III. o.

17. pont: Bauer M. III. o.

16 pont: Waimann J. VI. o.

13. pont: Buzás P. III. o.

FIGYELEM! Lapzárta dec. 5. Legközelebbi karácsonyi számunk december 16-án jelenik meg!

HALLO I., II. és IV. OSZTÁLY! Töletek miért nem kaptunk még cikket?!?!?

A Mecsekre... sétálni, sportolni megyünk,

A Mecsekéről... jókedvet, virágot hozunk,

„Mecsekit”... a szülőnek ajándékba vesszünk:

névnapi
születésnapra
házassági évfordulóra
husvétra
karácsonyra

«Mecseki» likőrüzem PÉCS,

Városház-utca 2. szám.

Telefonszám : 25—53.

Sport — Ifjúság

si
ródli
korcsolya
kerékpárok
turista felszerelés

**HAMERLI
JÓZSEF
KFT.**

PÉCS, vasnagykereske-
dőnél Király-utca 9.
Rákóczi-ut 50. —
Telefon: 29-21 sz.

Tanuláshoz szem-
üveget, nagyítót, stb.,
szórakozásra : fotó cik-
ketek, játékok, stb.

Bánfainál

veszünk

Király-utca

A magyar ifjúság
boltja a Nemzeti
Önállósítási Alap-
ból nyílt

**Szent Imre
könyvesbolt**

Jókai-tér 6. Telefon: 22-62. Hírel Otthon

Felelős kiadó: SCHLACHTER M. KLÁRA.

KULTÚRA KÖNYVNYOMDAI MŰINTÉZET, MAYER A. GEZA ÉS TÁRSAI, PÉCS